

Etienne en Maximilien Decroux in 'Le Combat' – Foto Etienne Bertrand Weill

van een theatrale transcriptie te maken; er werd zonder begeleiding gewerkt. De eerste groep koos het Lunapark onder het Brouckèreplein. Het stukje begint opvallend: flipperhanden, hoofden die meebewegen op maat van de balletjes, mensen die achter de rug meekijken. Maar ineens barst het Lunapark los: vliegtuigen in slagorde, of mannen die voorovergebogen door vrouwen geflipperneukt worden of hels lunawaaai of afvalkoers van een vretende Pacman. Het bewegingsanalytische werk, gegrondvest op een nauwkeurige observatie van lunagedrag, wordt vermeerderd tot sket-

che, juist gedoseerd, theatraal gepousseerd. "Stevig werk" zegt Luc De Smet na afloop. Ook bij de andere groepen ('Vrijheidsplein' en 'Justitiepaleis' in Brussel) wordt menselijk gedrag in een sociaal milieu bewegingsanalytisch getoond: bij de ene blijft het bij oog voor detail en een mimische herhaling, bij de andere combineert dit zich tot theatraal spel.

Met deze presentatie maak je als buitenstaander uiteraard slechts kennis met een beperkt onderdeel van de opleiding. De klemtoonzetting op gedragsobservatie, bewegingsanalyse en dus op het individu-

ele lichaam als basis van de training worden er wel zichtbaar door. Ook in de gesprekken met de studenten komt het lichamelijke aspect als organische basis van het acteerproces telkens terug: nogal wat deelnemers hebben al verschillende opleidingsjaren achter de rug in conservatoria, in de 'Ecole d'Animation Théâtrale', in andere instituten, maar vonden niet wat ze zochten; te intellectueel of te veel uiterlijke schijn, vonden ze. In De Kleine Academie zoekt men de elementaire basis, het lichaam als bakermat van de theatrale communicatie. Deze basisinteresse verbindt zeer verschil-